Sygn. akt: I C 61/20

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym: Przewodniczący: sędzia Juliusz Ciejek

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Kosowska

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2020 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa ***(...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.***

przeciwko ***E. J.***

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 75.603 zł 10 gr (siedemdziesiąt pięć tysięcy sześćset trzy złote dziesięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty,

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9.200 zł 46 gr (dziewięć tysięcy dwieście złotych czterdzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, w tym kwotę 5.419 zł 46 gr (pięć tysięcy czterysta dziewiętnaście złotych czterdzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 61/20

UZASADNIENIE

W dniu 6 sierpnia 2019 r. powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko E. J., w którym żądał zasądzenia od niej kwoty 75.603,10 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto domagał się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądanie, wskazał, że strony w dniu 19 lipca 2018 r. zawarły umowę pożyczki. Na dzień 15 lipca 2019 r. zobowiązanie pozwanej wynikające z powyższej umowy było postawione zostało w stan natychmiastowej wymagalności w związku z niespłacaniem rat umowy. Powód wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty należności, jednakże bezskutecznie (k. 4-5v).

Nakazem zapłaty z dnia 3 października 2019 r. Sąd Rejonowy (...)w L. uwzględnił w całości roszczenie powoda (k.6v).

Pozwana E. J. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty i wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, ewentualnie o zawieszenie postępowania.

Pozwana przyznała, że zawarła z powodem umowę pożyczki, z której ten wywodzi swoje roszczenie. Uczyniła to celem pozyskania znacznych środków finansowych na inwestycję, za którą odpowiedzialna była J. W. (1) – pośrednik finansowy, jak się okazało twórczyni piramidy finansowej. Ostatecznie inwestycja zakończyła się niepowodzeniem.

Pozwana wskazała, że J. W. (1) przedstawiono zarzut oszustwa na szkodę wielu osób w postaci doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, w tym pozwanej. Obecnie przebywa ona w areszcie. Postępowania karne w tej sprawie toczy się przed Prokuraturą Okręgową w S.. Z tych względów pozwana wniosła o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie do czasu zakończenia sprawy karnej. Pozwana przyznała, że J. W. nakłaniała pożyczkobiorców do zatajania, iż ubiegają się o kredyty w innych bankach (k. 8-11).

Pismem wniesionym w dniu 31 marca 2020 r. powód zmodyfikował żądanie w ten sposób, że wniósł dodatkowo o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 50-51).

W piśmie wniesionym w dniu 2 marca 2020 r. Pozwana dodatkowo podniosła, że nie nastąpiło wypowiedzenie umowy i doręczenie tego wypowiedzenia pozwanej (k. 43-44).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka E. J. jest żołnierzem zawodowym. Samotnie wychowuje dwoje dzieci, na które otrzymuje alimenty. Utrzymuje się z wynagrodzenia w kwocie 3.300 zł netto. Znajomy polecił jej firmę (...), prowadzoną przez J. W. (1), które była też pośrednikiem kredytowym. Ta zaproponowała jej udział w inwestycji polegającej na wzięciu kredytu w szeregu banków, przekazanie firmie pieniędzy, które ta miała z zyskiem zainwestować.

W dniu 24 lipca 2018 r. powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwaną E. J. umowę pożyczki nr (...) (w dniu 19 lipca 2018 r. została ona podpisana przez powoda w dniu 24 lipca 2018 r. przez pozwaną). Na mocy tej umowy powód udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej w wysokości 75.000 zł, na którą składały się: całkowita kwotę pożyczki wynosząca 54.825 zł oraz kwota na zapłatę kosztów związany z udzieleniem pożyczki w postaci prowizji w kwocie 20.175 zł. Całkowita kwotę do zapłaty przez pożyczkobiorcę wynosiła 116.174,41 zł (suma kwot 54.825 zł, 20.175 zł i 41.274,41 zł – odsetki). Spłata pożyczki miała nastąpić w 120 równych miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych po 968,13 zł każda, płatnych nie później niż do 10 dnia każdego miesiąca (§ 1 i § 6 umowy). Nadto w § 8 ust. 2 pkt 1 umowy strony ustaliły, że powód może wypowiedzieć umowę pożyczki w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie. Termin wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni. Nadto strony ustaliły, że w przypadku wypowiedzenia pożyczkobiorca jest obowiązany do spłaty całości zadłużenia wraz z odsetkami i prowizjami najpóźniej do ostatniego dnia okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia (§ 8 ust. 3 umowy).

(dowód: umowa k. 60-65)

Przed podpisaniem umowy pozwana wyraził zgodę na przeprowadzenie wstępnej oceny jego zdolności kredytowej przez powoda. We wniosku o pożyczkę gotówkową pozwana zadeklarowała, że uzyskuje średniomiesięczny dochód brutto w wysokości 4.732,67 zł.

(dowód: formularz informacyjny k. 73-76 , zeznania powódki w charakterze strony k. 116)

Po zweryfikowaniu oceny zdolności kredytowej pozwanego i podpisaniu umowy powód w dniu 24 lipca 2018 r. uruchomił pożyczkę i przekazał pozwanej środki pieniężne w kwocie 75.000 zł, na wskazane rachunki bankowe, przy czym po pobraniu prowizji w wysokości 20.175 zł, do dyspozycji pozwanej pozostała kwota 54.825 zł.

(dowód: potwierdzenie uruchomienia pożyczki k. 68, zestawienie operacji k. 97)

Pozwana w tym samym czasie, gdy starała się o uzyskanie pożyczki w banku powoda, podejmował czynności mające na celu uzyskanie środków pieniężnych także w sześciu innych bankach, gdzie ostatecznie udało jej się pozyskać pieniądze w wysokości: 350.000 zł.

Otrzymane środki pieniężne, w tym te uzyskane na podstawie umowy zawartej z powodem, pozwana przekazał J. W. (1), która miała zainwestować. Z tego tytułu pozwana miała uzyskać zysk, rzędu 3-5%, a po upływie roku dodatkowo

w wysokości 10 % do 15% . J. W. (1) w dniu 27 lipca 2018 r. zawarła z pozwaną umowę o przejęciu jej długu wobec banku, który to zobowiązała się spłacić do 31 lipca 2019 r. Bank nie podpisał umowy w tym zakresie.

J. W. (1) przez kilka miesięcy po zawarciu przez pozwaną umowy pożyczki regulowała raty pieniężne i taki stan rzeczy trwał do marca 2019 r., kiedy ww. przyznała się do oszustwa na szkodę pozwanej i została tymczasowo aresztowana.

(dowód: zeznania pozwanej w charakterze strony k. 116v, zestawienie operacji k. 89-97, umowa k. 112-114)

Pismem z dnia 8 maja 2019 r. powód poinformował pozwaną o zaległości w spłacie kredytu, która wynosiła 1.940,29 zł i wezwał ją do uiszczenia tej kwoty w terminie 14 dni od daty otrzymania pismem. Jednocześnie powód poinformował pozwaną, że brak zapłaty upoważni go do wypowiedzenia umowy i postawienia całej wierzytelności w stan wymagalności po upływie okresu wypowiedzenia. Pozwana otrzymała wezwanie 13 maja 2019 r.

(dowód: pismo k. 80, dowód doręczenia k. 81)

Pismem z dnia 10 czerwca 2019 r. powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki i wezwał ją do zapłaty całej kwoty pozostałej do spłaty. Na dzień wypowiedzenia jej zadłużenie wynosiło 2.925,10 zł. Pozwana otrzymała wypowiedzenie w dniu 13 czerwca 2019 r.

(dowód: wypowiedzenie k. 82, dowód doręczenia k. 83).

Pismem z dnia 17 lipca 2019 r. powód wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty kwoty 75.050,1 zł.

(dowód: pismo k. 84)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle przedstawionych i niekwestionowanych przez strony dokumentów należało uznać za dostatecznie dowiedzione, że strony łączyła zawarta w dniu 24 lipca 2018 r. umowa pożyczki, z której powód wywodził swoje roszczenie. Zarówno fakt zawarcia umowy, jak i wypłacenia pozwanemu środków pieniężnych tytułem udzielonej pożyczki, nie były przez żadną ze stron kwestionowane.

Obowiązek zwrotu pożyczki wynika z art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z treścią art. 78 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (t. Jedn. Dz. U. Z 2019 poz. 2357) do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu.

Z kolei zgodnie z art. 69 ust. 1 ww. ustawy przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W sytuacji, gdy kredytobiorca nie dotrzymuje warunków i postanowień umowy, Bank ma prawo skorzystać ze swoich uprawnień wynikających z treści tej umowy, w celu wyegzekwowania zwrotu swoich należności. W takim wypadku, zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 1 umowy powód miał prawo wypowiedzieć umowę. Termin wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni począwszy od dnia następnego po dniu odebrania przez pożyczkobiorcę przesyłki poleconej zawierającej wypowiedzenie, nadanej za zwrotnym potwierdzeniem odbioru.

Z dokumentacji przedłożonej przez powoda w postaci ksiąg bankowych oraz wezwania do zapłaty wynika, że pozwana nie dotrzymała warunków umowy. Na dzień 10 czerwca 2019 r. zaległość w spłacie rat wynosiła 2.925,10 zł, a zatem trzykrotność ustalonej przez strony w umowie miesięcznej raty. Powód wyznaczył już uprzednio pozwanej termin 14 dni na uiszczenie zaległości, a po jego bezskutecznym upływie w dniu 10 czerwca 2019 r. wypowiedział umowę kredytu. Wypowiedzenie było jednoznaczne i solenne. Wbrew twierdzeniom pozwanej zawartym w sprzeciwie, zostało jej doręczone i pokwitowane, czemu ostatecznie jednak nie zaprzeczyła (k. 116v). Wynika to też jednoznacznie z dołączonego do akt pokwitowania odbioru.

Sąd uznał dokonane przez bank wypowiedzenie za w pełni skuteczne. Wskazać należy, że powód przez wypowiedzeniem umowy wezwał pozwaną do uregulowania zaległych rat pod rygorem wypowiedzenia umowy. Dopiero po bezskutecznym upływie zakreślonego terminu powód wypowiedział umowę, jednocześnie wzywając do zapłaty całej należności wynikającej z umowy pożyczki. Treść pisma powoda zawierającego wypowiedzenie i wezwanie do zapłaty nie budzi wątpliwości. Powód wyraźnie zawarł oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, przyczynie wypowiedzenia, wysokości wymagalnego zadłużenia oraz skutkach upływu terminu wypowiedzenia. Po upływie terminu wypowiedzenia i postanowieniu całej kwoty z tytułu umowy pożyczki w stan wymagalności powód pismem z 17 lipca 2019 r. ponownie wezwał pozwaną do zapłaty. Za każdym razem korespondencja powoda była doręczona pozwanej.

W świetle powyższych okoliczności w ocenie Sądu powód nie uchybił obowiązkom wynikającym z umowy pożyczki w zakresie procedury wypowiedzenia umowy oraz wezwania pozwanego do zapłaty, tym samym wymagalność jego roszczenia nie budzi wątpliwości.

Odnosząc się do wniosku pozwanej o zawieszenie postępowania z uwagi na toczące się postępowanie karne przed Prokuraturą Okręgową w S. w ocenie Sądu Okręgowego brak było ku temu podstaw.

Wynik postępowania karnego pozostaje bez wpływu na okoliczności niniejszej sprawy. Pozwana w toku niniejszego postępowania próbował wykazać, że to na skutek wprowadzenia jej w błąd przez J. W. (1) zawarła umowę pożyczki z powodem. J. W. (1), jako pośrednik kredytowy miała przygotować pozwanej wnioski kredytowe. Środki te pozwana przeznaczyła na inwestycję, z której zysk wynieść miał 10- 15 % po roku, a wszystkie kredyty i pożyczki miały do tego czasu zostać spłacone. Nie kwestionując wiarygodności twierdzeń pozwanej odnośnie jej współpracy z J. W. (1) wskazać należy, że Sąd nie dopatrzył się w zachowaniu pozwanego okoliczności przemawiających za uznaniem, że dokonane przez niego czynności prawne mogą być obarczone wadą oświadczenia woli w postaci błędu. Pozwana w pełni świadomie zawarła z powodem umowę pożyczki licząc na znaczne zyski z inwestycji, której pomysłodawczynią była J. W. (1). Pozwana jest żołnierzem zawodowym, według własnej deklaracji posiadającą wiedzę aby zrozumieć działanie funduszy inwestycyjnych (k.111), a zatem trudno przyjąć, by nie miała pełnego rozeznania w podejmowanych przez siebie czynnościach i ich skutkach. Pozwana nie wykazał w toku niniejszego postępowania, by w czasie składania wniosku o pożyczkę jej stan zdrowia uniemożliwiał mu racjonalne podejmowanie decyzji, bądź też by znalazł się w sytuacji, w której z powodu wyjątkowych okoliczności musiał pozyskać nagle znaczne środki finansowe. Z zeznań pozwanej złożonych w niniejszej sprawie wynika, że motywacją jego działań była chęć pozyskania szybkiego i łatwego zysku poprzez zainwestowanie znacznej sumy pieniędzy w przedsięwzięcie, za które odpowiedzialna była J. W. (1). Nie sposób nie zauważyć, że działanie pozwanej stanowi przejaw braku należytej staranności, którą winien wykazać się przy zawieraniu umowy z praktycznie obcą jej osobą. Pozwana jako osoba już z pewnym doświadczeniem życiowym winna była przewidzieć następstwa swojego zachowania. Zapewnienie, nawet przez osobę podającą się za pośrednika finansowego, uzyskania zysku z inwestycji w wymiarze 10-15 % po upływie jednego roku powinno wzbudzić u pozwanej obawę, czy aby na pewno taka inwestycja jest bezpieczna i nie będzie skutkować utratą przez nią zdolności spłaty bieżących zobowiązań. Niezależnie od pobudek, jakie kierowały J. W. (1), co będzie przedmiotem oceny w toku postępowania karnego, pozwana winna była mieć świadomość ewentualnego niepowodzenia przedsięwzięcia, w które zainwestował znaczne sumy pieniędzy i konsekwencji takiego stanu rzeczy, w szczególności obowiązku spłaty zaciągniętych zobowiązań względem banków.

W tej sytuacji nie sposób przyjąć, że pozwana pozostawała w błędzie co do czynności prawnej w postaci zawarcia umowy pożyczki. Istotne jest również to, że pozwana na żadnym etapie nie złożyła oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli w terminie przewidzianym w art. 88 k.c. Ponadto pozwana nie wykazał, by w dacie zawarcia umowy pożyczki była w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, czy też by zachodziła inna wada oświadczenia woli po jej stronie.

Odnosząc się do podnoszonej przez pozwaną sugestii, jakoby w proceder oszustwa zamieszani byli pracownicy banku, który udzielił pozwanej pożyczki, to wskazać należy, że nie znajduje ona potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Na okoliczność tę pozwana nie przedstawił jednakże jakiegokolwiek dowodu w postaci kserokopii z akt sprawy karnej. Jak Sądowi wiadomo z urzędu, jak dotąd w tamtym postępowaniu nie postawiono żadnemu z pracowników banku jakiegokolwiek zarzutu. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, by podejrzewać pracowników powoda, którzy zawarli z pozwanym umowę pożyczki, o działanie na jej szkodę w sytuacji, gdy nie ma na tę okoliczność dowodów. Nadto wskazać należy, że to pozwana sama wystąpiła z wnioskiem o pożyczkę do banku i złożył tam dokumenty, nie uczynił tego za namową osoby będącej pracownikiem banku.

Z powyższych względów w ocenie Sądu ustalenia poczynione w postępowaniu karnym w sprawie prowadzonej przeciwko J. W. (1) i jej współpracownikom, którzy nie byli pracownikami banku, pozostają bez wpływu na wynik niniejszego postępowania, a w świetle braku dowodów na przedstawienie zarzutu współsprawstwa pracownikom powoda brak było podstaw do zawieszenia niniejszego postępowania.

Z powyższych względów oddalono wnioski dowodowe pozwanej o przesłuchanie wnioskowanych świadków. Nie byli oni pracownikami banku. Sąd podziela tu stanowisko pozwanej, że została ona przez nich oszukana, ale nie ma to wpływu na zakres jej odpowiedzialności z tytułu zaciągniętej w banku pożyczki.

Powód nie zlekceważył weryfikacji zdolności kredytowej pozwanej, czego dowodzą załączone do akt sprawy dokumenty w postaci umowy o pożyczkę oraz formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego. Zweryfikował ją w dostępnych bazach danych (k. 73-76). To pozwana świadomie wykorzystała sposobność do uzyskania kilku kredytów i pożyczek jednocześnie w ciągu bardzo krótkiego okresu poprzez wykorzystanie okoliczności, że dane o zawarciu umowy o kredyt nie będą od razu widoczne w systemie informacyjnym banków. Pozwana próbuje przerzucić na powoda odpowiedzialność za udzielenie jej pożyczki, pomijając zupełnie fakt, że sama wystąpił jednocześnie do kilku instytucji w celu uzyskania środków pieniężnych. Jak to przyznała, za namową J. W., składała oświadczenia, że nie ubiega się o kredyty w innych bankach, co było sprzeczne ze stanem faktycznym. Pozwana, motywowana chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej, świadomie i dobrowolnie zaciągnęła znaczne zobowiązania w wielu bankach mimo, że jej sytuacja majątkowa nie była na tyle dobra, by dokonać spłaty zadłużenia bez szkody dla każdego z wierzycieli. Te okoliczności wykluczają w ocenie Sądu możliwość zastosowania negatywnej oceny roszczeń banku z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. Pozwana znała wysokość należności głównej, prowizji i odsetek. Zdecydowała się zawrzeć taką umowę z bankiem nie z powodu trudnej sytuacji życiowej ale licząc na przyszłe zyski.

W ocenie Sądu dostarczone przez powoda dokumenty w sposób nieulegający wątpliwości wykazują, że pozwana zalegała ze spłatą rat pożyczki. Wynika to z historii rachunku bankowego. Pozwany w istocie nie kwestionowała przedstawionych przez powoda dowodów. Pozwana nie wykazała, że spłaciła więcej niż podaje to powód. W tej sytuacji Sąd uznał wysokość dochodzonego roszczenia za udowodnioną.

Na kwotę zadłużenia pozwanej składa się kwota należności głównej - 72.092,93 zł, wymagalne odsetki umowne w kwocie 2.849,14 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 661,03 zł.

Sąd Okręgowy analizując treść umowy pożyczki zawartej przez strony nie dopatrzył się w niej rażącego naruszenia interesów konsumenta poprzez ustalenie kosztów prowizji na kwotę 20.175 zł.

Wskazać należy, że opłata z tytułów kosztu pożyczki nie była rażąco wygórowana w porównaniu ze świadczeniem oferowanym pozwanemu jako konsumentowi w wysokości 54.825 zł, tym samym nie zachodzi przesłanka rażącego naruszenia interesów konsumenta. Podnieść należy, że zgodnie z treścią 36 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t. jedn. Dz. U. Z 2019 r. poz. 1083) 2. pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Kwota 20.175 zł tytułem kosztów pożyczki nie przewyższa całkowitej kwoty pożyczki wynoszącej 54.825 zł, tym samym brak jest podstaw do uznania, że w stosunku do pozwanej ustalenie kosztów pożyczki stanowi klauzulę niedozwoloną. Pozwana ubiegała się o kredyt w znacznej kwocie bez stosownego zabezpieczenia. Została w sposób wyraźny pouczona o tych kosztach i je zaakceptowała.

Należy tu podkreślić, że to pozwana zaciągnęła w banku pożyczkę, aby zainwestować ją (jak to ostatecznie przyznała) w piramidę finansową. Mogła te pieniądze przeznaczyć np. na grę w kasynie, gdzie prawdopodobieństwo wygranej wynosi 1 do 2. Zdecydował się na inwestycję o daleko mniejszej skali bezpieczeństwa, bo przynoszącej profity tylko pierwszym z jej uczestników. Czyniła to świadomie zatajając przed bankami fakt równoczesnego wzięcia kredytów w sześciu różnych placówkach. W tej sytuacji obciążenie banku skutkami jej zmowy z osobą prowadzącą piramidę finansową nie daje podstaw do skutecznego zakwestionowania zawartej z bankiem umowy.

Z tych względów na podstawie art. 720 § 1 k.c. oraz art. 69 ust. 1 w zw. Z art. 78 ustawy Prawo bankowe powództwo uwzględniono w całości, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 75.603,10 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie I wyroku. oraz kwotę 9.200,46 zł

O wysokość odsetek orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. Roszczenie powoda wymagalne jest od dnia 14 lipca 2019 r. Pozwana otrzymała wypowiedzenie umowy pożyczki w dniu 13 czerwca 2019 r., termin wypowiedzenia wynosił 30 dni i upłynął z dniem 13 lipca 2019 r. Powód domagał się odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 75,603,10 zł od dnia 6 sierpnia 2019 r., tj., dnia wniesienia pozwu. Zgodnie z § 7 ust. 2 i 3 umowy w przypadku niespłacenia raty w terminie powodowi przysługiwały odsetki od zaległej raty według stopy procentowej odpowiadającej aktualnej wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Stosownie do art. 482 § 1 k.c. powodowi przysługuje też prawo do domagania się odsetek od zaległych odsetek od daty wytoczenia powództwa o nie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić je na rzecz strony wygrywającej.

Z tego względu w punkcie II sentencji wyroku na rzecz powoda zasądzono zwrot kosztów obejmujących opłatę od pozwu (3.781 zł), wynagrodzenie pełnomocnika (5.400,- zł) wyliczone stosownie do § 2 ust 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i opłatę za pełnomocnictwo (17,- zł) i koszt poświadczenia notarialnego pełnomocnictwa (2,46 zł) tj. łącznie 9.200,46,- zł.